

[Birte Weiss]

I øvrigt undrer det os en lille smule, at kræmmerjælene i Fremskridtspartiet ikke kan se, at det er en god forretning at investere i kultur; det er en forretning, som langt overstiger, hvad selv den mest ambitiøse skattetænkner er i stand til at præstere.

Et uafhængigt økonomisk analyseinstitut har kulegravet økonomien omkring Zürichs kulturinstitutioner, og dér ligger det sådan, at de samlede offentlige driftsudgifter på 300 mio. vender tilbage til de offentlige kasser som lidt mere end 1 mia. Pengene bliver altså mellem tre- og firedoblet på grund af alle de indtægtsgivende følgevirkninger, der er af dette driftstilskud til i dette tilfælde et lokalt kunstmuseum, et teater, en opera og et Tonhalleorkester. Ja, ja, vil hr. Poulsgaard sikkert sige, det er i Schweiz, og sådan er det slet ikke i Danmark. Jo, vel er det det. En tilsvarende undersøgelse af aktiviteterne omkring Musikhuset i Århus, som hr. Poulsgaard tilsyneladende har set sig så gal på, viser nemlig, at det årlige driftstilskud fra det offentlige på 6,6 mio. kr. kommer tilbage i de offentlige kasser i form af 21 mio. kr. Så om ikke andet må dog hr. Poulsgaards eller Fremskridtspartiets sans for kræmmeriet omkring dette virke tiltalende.

Om kulturministerens indlæg vil jeg sige, at det forekommer mig en smule defensivt. Hvad jeg savnede i det, var en større forståelse for, at det er nødvendigt at investere flere penge i kulturen, i kreativiteten og i kunsten i et samfund som vores, hvor arbejdet gradvis, men sikkert kommer til at spille en stadig mindre rolle for menneskers identitet, fordi det bliver en mindre del af vores tid, der bliver beslaglagt af arbejde, og netop i den periode, vi er inde i nu, er det så afgørende, at man giver kulturlivet et lift.

På den anden side må det vel også siges, at denne lidt selvopgivende holdning ikke kan overraske så forfærdelig meget. Det var også den, vi mødte i forbindelse med finanslovaftemningerne lige før jul. Socialdemokratiet stillede ændringsforslag på kulturområdet, som tilsammen – mange af dem var små – kunne have skabt mere liv og dynamik i folkekulturen og i kunsten, og de summede sig altså op til 60 mio. kr. Men det var alt, alt, alt for meget, syntes man, og derfor blev en stor part af dem stemt ned. Vi ville f.eks. have givet flere penge til kulturaktiviteter på tværs af generationsskel og til samarbejde mellem professionelle kunst-

nere og amatører. Vi ville have givet en mulighed for at støtte nye kulturformer med lokal forankring. Vi ville have genskabt de gode arbejdsmuligheder for yngre kunstnere, som oprindeligt var tanken med Statens Kunstfond, men som efterhånden er blevet mere og mere udtyndet. Vi ville have reddet provinsens teaterliv gennem en bedre udgiftsdækning til Det Rejsende Landsteater, mens vi venter på den ny teaterlov.

I det hele taget synes vi, at vi venter, og vi venter, og vi venter på initiativer fra kulturministeren. Der sker ikke rigtig noget. Jo, vi har fået et TV 2, det er da rigtigt nok, et TV 2, som vel til en vis grad økonomisk bygger på kviksand, og som der i det daglige kommer nye alarmerende meldinger om, senest den, at man vil snuppe 40 mio. kr. af licensbetalernes Danmarks Radio-penge, bl.a. for at stoppe hullerne i TV 2's økonomiske fundament. Ellers har man brugt en masse krudt på at hitte ud af, hvordan man skal kombinere kulturstøtte med skattefidus; det er det, man kalder privat sponsering.

For at sige det helt kort synes vi, at der kommer for lidt ud af det, og vi synes, der sker for lidt på kulturområdet; derfor synes vi ikke, at vi kan identificere os med en påstand som Fremskridtspartiets om, at Socialdemokratiets og regeringens kulturpolitik ligner hinanden så meget.

(Kort bemærkning).

Poulsgaard (FP):

Fru Birte Weiss kom til at sige »nassekarl«, da hun talte om en hårdt arbejdende kunstner.

Jeg ved ikke, om ikke fru Birte Weiss synes, at vi er nogle stykker, der er nogle nassekarle. Jeg tænker på, hvordan vores forældre sled og slæbte og efterlod et gældfrit samfund til den generation, vi tilhører; vi skyldte ikke én krone væk. Nu har vi i 30 år soldet ud over alle grænser, og vi efterlader et samfund i dyb, dyb forarmelse til vores børn og børnebørn. Se, en, der gør sådan noget, kalder jeg en nassekarl.

Per Stig Møller (KF):

Må jeg lige allerførst sige til hr. Poulsgaard, at hvis hårdt arbejdende kunstnere nu skal gøres til nassekarle, tror jeg ikke, at hr. Poulsgaard har forstået ret meget af kulturlivets betingelser. Der skal arbejdes utrolig hårdt for at